

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.222 van 20 februari 2003
in de zaak A. 51.548/VII-17.113.**

In zake : de v.z.w. VERBOND DER VLAAMSE TANDARTSEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat N. VAN RANST,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Twee kerkenstraat 37

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale
Zaken,
die woonplaats kiest bij
advocaat J.L. JASPAR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 65.

D E R A A D V A N S T A T E, V I I e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. VERBOND DER VLAAMSE TANDARTSEN op 7 mei 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "artikel 9, 7° van het Koninklijk Besluit van 28 februari 1993 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering" (Belgisch Staatsblad 9 maart 1993);

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op de beschikking van 28 september 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 6 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 december 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN RANST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat K. WINTERS die, loco advocaat J.L. JASPAR verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. HAESBROUCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Juridisch kader

Overwegende dat de zaak zich in volgend juridisch kader situeert :

1.1. De wet van 15 februari 1993 tot hervorming van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering vervangt artikel 2 van de toenmalige wet van 9 augustus 1963 door een nieuwe bepaling die o.m. de algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging (hierna : de algemene raad) opricht.

De algemene raad heeft blijkens artikel 12 van dezelfde wet, naast het bepalen van de algemene beleidslijnen, hoofdzakelijk algemene financiële en begrotingsbevoegdheden.

Artikel 11 van de wet van 9 augustus 1963, zoals gewijzigd door artikel 11 van de wet van 15 februari 1993, bepaalt aangaande de samenstelling van de algemene raad het volgende :

"Art. 11. De Dienst voor geneeskundige verzorging wordt beheerd door een Algemene raad van de verzekering voor geneeskundige verzorging die samengesteld is uit :

- a) vijf leden die de overheid vertegenwoordigen en door de Minister worden voorgedragen. Drie van de leden worden voorgedragen met instemming van respectievelijk de Minister tot wiens bevoegdheid de Middenstand behoort, de Minister tot wiens bevoegdheid de Volksgezondheid behoort en de Minister tot wiens bevoegdheid de Begroting behoort;
- b) vijf leden die de representatieve werkgeversorganisaties en representatieve organisaties van de zelfstandigen vertegenwoordigen;

c) vijf leden die de representatieve werknemersorganisaties vertegenwoordigen;
d) vijf leden die de verzekeringsinstellingen vertegenwoordigen;
e) acht leden die de zorgverstrekkers vertegenwoordigen van wie ten minste twee vertegenwoordigers van de beheerders van de verplegingsinrichtingen en ten minste twee vertegenwoordigers van de geneesheren.

De Koning bepaalt de wijze waarop de leden worden aangewezen en de werkingsregels van de Algemene raad. Hij benoemt de leden, de voorzitter en de twee ondervoorzitters. Hij kan onder de voorwaarden die Hij bepaalt, plaatsvervangers benoemen.

De voorzitter en de leden bedoeld in het eerste lid, a), b), c) en d) zijn stemgerechtigd. De leden bedoeld in het eerste lid, e), hebben raadgevende stem.

1.2. Artikel 9 van het -bestreden- koninklijk besluit van 28 februari 1993 tot wijziging van het koninklijk besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering regelt de samenstelling van de algemene raad.

Naast een voorzitter, twee ondervoorzitters, vijf leden die de overheid vertegenwoordigen, vijf werkende en vijf plaatsvervangende leden die de werkgevers en de zelfstandigen vertegenwoordigen, vijf werkende en vijf plaatsvervangende leden die de werknemers vertegenwoordigen, en vijf werkende en vijf plaatsvervangende leden die de verzekeringsinstellingen vertegenwoordigen, zetelen in de algemene raad nog :

"acht werkende en acht plaatsvervangende leden, waarvan respectievelijk vier geneesheren, drie vertegenwoordigers van de beheerders van de verplegingsinrichtingen en een verpleegkundige, benoemd uit de kandidaten, in een dubbel aantal van dat der toe te kennen mandaten voorgedragen door de beroepsorganisaties op lijsten, opgemaakt door de organisaties die vertegenwoordigd zijn in de commissies bedoeld in de hoofdstukken II en IIbis".

Het beroep heeft betrekking op het alzo gewijzigde artikel 5, § 1, 7°, van het koninklijk besluit van 4 november 1963 tot uitvoering van de wet van 9 augustus 1963 tot instelling en organisatie van een regeling voor verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen (het opschrift van het koninklijk besluit van 4 november 1963 werd aldus gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 februari 1993) ;

2. Gegrondheid van het beroep

2.1. Het eerste middel

2.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de standpunten van de partijen aangaande het eerste middel als volgt kunnen worden samengevat :

2.1.1.1. De **verzoekende partij** roept in haar verzoekschrift als eerste middel de schending in van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Zij voert aan dat de tandheelkundigen niet de mogelijkheid hebben om zich in de algemene raad te laten vertegenwoordigen door een andere tandheelkundige, hoewel de mogelijkheid daartoe was opengelaten door artikel 11, eerste lid, e, van de wet van 15 februari 1993, en dat de tandartsen verplicht zijn zich te laten vertegenwoordigen door een geneesheer, een vertegenwoordiger van de beheerders van de verplegingsinrichtingen of een verpleegkundige.

Zij ontwaart hierin een ontoelaatbare discriminatie van de tandartsen t.a.v. de laatstgenoemde categorieën. Zij doet in dit verband gelden dat de verwerende partij nergens een indicatie heeft gegeven van het doel dat zij wil bereiken met "het gehanteerde differentiatie criterium", en leidt hieruit af dat er tevens een schending is van "het redelijkheidsbeginsel in gevolge hetwelk men moet kunnen verwachten dat een bepaalde beroepsgroep niet gehinderd of begrensd wordt in de optimale verdediging van zijn belangen".

2.1.1.2. De **verwerende partij** repliceert in haar memorie van antwoord dat de wetgever in artikel 11, eerste lid, e, van de wet van 15 februari 1993 de Koning heeft opgelegd o.m. "acht vertegenwoordigers van de zorgverstrekkers aan te stellen, waaronder minstens twee vertegenwoordigers van de beheerders van de verpleeginrichtingen, en minstens twee vertegenwoordigers van de geneesheren", doch, voor wat de andere vier vertegenwoordigers van de zorgverstrekkers betreft, de Koning volledig vrij heeft gelaten.

Te dien einde verwijst zij naar de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 februari 1993, en trekt uit die voorbereidende werken volgende conclusie :

"Er blijkt zeer duidelijk dat de Wetgever zich bewust was van het feit dat al de verschillende wensen van de verschillende beroepsgroepen, elk afzonderlijk hun eigen logica, coherentie en legitimiteit hebben, doch dat ze bij onderlinge combinatie tot een impasse leiden, die het onmogelijk maken tot een beslissing te komen".

Zij stelt tevens dat het de bedoeling was te vermijden dat "een klein parlement" werd ingesteld, in plaats van een raad, en dat het moeilijk te verantwoorden is waarom wordt gekozen voor "een apotheker, een verpleegkundige, een kinesitherapeut of geneesheer ... eerder dan (voor) een tandheeskundige".

2.1.1.3. De **verzoekende partij** antwoordt hierop in haar memorie van wederantwoord dat het vermijden een klein parlement in te stellen geen afdoende verantwoording is van de criteria die werden gehanteerd voor de samenstelling van de algemene raad.

2.1.1.4. De **verzoekende partij** voert in haar laatste memorie nog aan dat het bestreden artikel 9 van het koninklijk besluit van 28 februari 1993 "veel verder is gegaan dan de bedoeling was van artikel 11 van de wet van 9 augustus 1963 (lees de wet van 15 februari 1993)", door aan de beroepsgroepen van geneesheren en verplegingsinrichtingen respectievelijk vier en drie vertegenwoordigers toe te kennen, zodat nog slechts één mandaat overbleef.

Zij meent dat, hoewel het juist is dat een selectie steeds een keuze inhoudt, men nog moet kiezen op basis van objectief controleerbare gegevens.

Zij vervolgt, na door de auditeur-verslaggever in diens verslag geconfronteerd te zijn met de door de verwerende partij in een ander annulatieberoep tegen dezelfde bepaling (A. 51.565 en 51.617 - arrest nr. 52.781, van 12 april 1995, van de IIIe Kamer) gehanteerde argumentatie tot staving van het gemaakte onderscheid, "dat de geneesheren en verplegingsinrichtingen een sterkere vertegenwoordiging moesten krijgen omdat rekening moest gehouden worden met de taalkundige en filosofische evenwichten alsook met het 'gewicht' van de verscheidene organisaties ... bezwaarlijk als een objectieve reden en redelijk criterium beschouwd (kan) worden".

Zij stelt in dit verband dat, waar het oorspronkelijk de bedoeling was dat slechts vijf leden de zorgverstrekkers zouden vertegenwoordigen, dit aantal uiteindelijk op acht werd gebracht "om andere beroepsgroepen ook te kunnen vertegenwoordigen naast de reeds voorziene beroepsgroep van de geneesheren en de beheerders van verplegingsinrichtingen" en "niet om deze beroepsgroepen een nog grotere vertegenwoordiging te garanderen".

Ten slotte brengt zij bepaalde cijfermatige gegevens naar voren waaruit zou moeten blijken dat moet worden "voorzien in ruimte voor andere beroepsgroepen die een belangrijk aandeel vertegenwoordigen in het budget van de ziekte- en invaliditeitsverzekering" en verwijst daarbij naar het procentueel aandeel dat de uitgaven inzake tandverzorging in 1996 in het totaal van de uitgaven inzake ziekte en invaliditeit vertegenwoordigen, en naar "het aantal beoefenaars van de tandheelkunde ten overstaan van het aantal geneesheren, inclusief de specialisten".

2.1.1.5. De **verwerende partij** verwijst in haar laatste memorie naar het hierboven vermelde arrest nr. 52.781, van 12 april 1995, van de Raad van State, waarin "analoge middelen" werden verworpen.

Zij stelt dat het de duidelijke wil van de wetgever was "om te komen tot een beperkte raad, samengesteld uit de fundamentele partners, waartoe de geneesheren en de beheerders van de verplegingsinstellingen uitdrukkelijk gerekend worden".

Zij vervolgt :

"Voorts werd aan de Koning de vrijheid gegeven om verder te specificeren welke vertegenwoordigers van de zorgverstrekkers nog in de Raad zullen zetelen.

Ter gelegenheid van het opstellen van de akte diende de uitvoerende macht vast te stellen dat de door de Wetgever vooropgestelde vertegenwoordiging van geneesheren en van de beheerders van de verplegingsinrichtingen slechts evenwichtig kon zijn door 4 mandaten toe te kennen aan de geneesheren, en 3 aan de beheerders van de verplegingsinrichtingen, en dit gelet op de enorme diversiteiten binnen deze groepen qua taal, filosofie enz. ...

Het enige mandaat dat alsdan nog overbleef werd toegekend aan een vertegenwoordiger van de paramedische hulpverleners, daar waar de andere groepen van zorgverstrekkers, m.n. de beoefenaars van de geneeskunst (waaronder de tandartsen, zie art. 2 van de Wet van 9 augustus 1963) en de verpleeginrichtingen reeds vertegenwoordigd waren.

Aangezien de verpleegkundigen de grootste groep uitmaken van de paramedische hulpverleners, werd besloten dit mandaat toe te kennen aan hun vertegenwoordiger".

Zij leidt hieruit af dat :

"het aldus blijkt dat de tegenpartij de vertegenwoordiging van de drie belangrijkste categorieën van zorgverstrekkers in de zin van artikel 2 van de wet van 9 augustus 1963 heeft verzekerd, dit alles met een voordeel voor de vertegenwoordiging van de artsen van de beheerders van de verpleeginrichtingen die (door) de wetgever zelf als fundamentele partners werden beschouwd, (en) dat zij een redelijke keuze heeft gemaakt die gegrond is op wettelijk toelaatbare motieven vanuit het oogpunt van zowel artikel 11, alinea 1, e) van de wet als vanuit de wil die de wetgever uitdrukte ter gelegenheid van het debat dat leidde tot de goedkeuring van deze bepaling".

Vervolgens betwist zij de relevantie van de cijfermatige gegevens die de verzoekende partij in haar laatste memorie naar voor heeft gebracht.

Zij wijst er bovendien op dat een verdeling van de mandaten op basis van het aantal zorgverstrekkers er toe zou leiden dat aan de verpleegkundigen en de kinesitherapeuten respectievelijk vijf maal en drie maal meer mandaten dan aan de tandartsen zouden moeten worden toegekend;

2.1.2. Bespreking

Overwegende dat om de hierna uiteengezette redenen het **middel ongegrond** is :

2.1.2.1. De wetgever bepaalt in artikel 11, eerste lid, e, van de wet van 9 augustus 1963, zoals gewijzigd door artikel 11 van de wet van 15 februari 1993, slechts voor vier van de acht leden die de zorgverstrekkers in de algemene raad vertegenwoordigen, welke categorie van zorgverstrekkers zij vertegenwoordigen, en heeft aldus niet de volledige vertegenwoordiging van de zorgverstrekkers geregeld.

Uit die vaststelling moet worden afgeleid dat de wetgever aan de Koning de bevoegdheid heeft verleend om op meer precieze wijze de samenstelling van de algemene raad te regelen, en dat de aan de Koning in het tweede lid van artikel 11 van de wet van 9 augustus 1963 toegewezen bevoegdheid om de wijze te bepalen waarop de leden worden aangewezen, ook de bevoegdheid omvat te bepalen welke categorieën van zorgverstrekkers kandidaten mogen voordragen.

2.1.2.2. Blijkens artikel 2 van de toenmalige wet van 9 augustus 1963 worden als "zorgverstrekkers" beschouwd : "de beoefenaars van de geneeskunst, de paramedische medewerkers, de verplegingsinrichtingen, de inrichtingen voor revalidatie en herscholing en de andere diensten en instellingen".

Volgens dezelfde wetsbepaling wordt onder "beoefenaar van de geneeskunst" verstaan : "de doctors in de genees-, heel- en verloskunde, de artsen, de licentiaten in de tandheelkunde en de tandartsen, de apothekers, de vroedvrouwen, die wettelijk gemachtigd zijn om hun kunst uit te oefenen".

Steeds volgens dezelfde wetsbepaling zijn "paramedische medewerkers" : de verpleegkundigen, de kinesitherapeuten, de logopedisten, de orthoptisten, de verstrekkers van prothesen en toestellen, de verstrekkers van implantaten, de licentiaten in de wetenschappen, die gemachtigd zijn om verstrekkingen te verlenen als bedoeld in deze wet".

2.1.2.3. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 9 augustus 1963 blijkt dat het de bedoeling van de wetgever was de algemene raad samen te stellen uit een beperkt aantal leden die de belangrijkste partners van de ziekte- en invaliditeitsverzekering vertegenwoordigen.

De regeling die is opgenomen in artikel 11, eerste lid, van de wet van 9 augustus 1963 laat dan ook niet toe dat alle mogelijke soorten van zorgverstrekkers als dusdanig in de algemene raad vertegenwoordigd zijn, zodat keuzes moeten worden gemaakt.

De Raad van State vermag zich ten aanzien van die keuzes niet in de plaats van de bevoegde overheid te stellen. Hij kan ter zake alleen een kennelijk onredelijke beslissing sanctioneren.

Uit het onder punt 2.1.2.2 hierboven gestelde blijkt dat de tandartsen een subcategorie uitmaken van de groep der "beoefenaars van de geneeskunst".

Het is op zichzelf niet onredelijk te stellen dat de belangen van de tandartsen, in een raad met zeer algemene, financiële en budgettaire bevoegdheden, ook kunnen behartigd worden door "beoefenaars van de geneeskunst" die tot een andere subcategorie behoren.

Ter verantwoording van de bestreden regeling houdt de verwerende partij voor dat een evenwichtige vertegenwoordiging van de geneesheren en de beheerders van de verplegingsinrichtingen, waarbij rekening diende gehouden te worden met taalkundige en filosofische overwegingen, evenals met het belang van de verschillende vertegenwoordigende organisaties, het noodzakelijk maakte vier geneesheren en drie vertegenwoordigers van de beheerders van de verplegingsinrichtingen in de algemene raad op te nemen. Vermits de andere hoofdgroep der zorgverstrekkers, nl. de paramedische medewerkers, nog niet vertegenwoordigd was, werd het resterende mandaat toevertrouwd aan de verpleegkundigen.

Deze motivering is noch onredelijk, noch strijdig met de wil van de wetgever, en houdt evenmin een schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel in;

2.2. Het tweede middel

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel opwerpt dat enkel degenen die daartoe wettelijk gemachtigd zijn (koninklijk besluit van 1 juni 1934 houdende reglement op de beoefening van de tandheelkunde) de tandheelkunde

kunnen beoefenen, en dat "gelet op dit wettelijk monopolie", de algemene raad, zonder tandartsen, "gehinderd zal worden in de uitoefening van de volheid van haar bevoegdheden", en hierin een "schending van het wettelijk monopolie van de tandheelkundigen" ontwaart;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop met recht antwoordt dat het zetelen in de algemene raad geen uitstaans heeft met het beoefenen van de tandheelkunde; dat het middel bijgevolg ongegrond is;

2.3. Het derde middel

2.3.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de standpunten van de partijen aangaande het derde middel als volgt kunnen worden samengevat :

2.3.1.1. De **verzoekende partij** roept in haar verzoekschrift als derde middel de schending in van artikel 15 van de wet van 25 april 1963 betreffende het beheer van instellingen van openbaar nut voor sociale zekerheid en sociale voorzorg, doordat voorafgaand aan het nemen van het bestreden besluit niet het advies werd gevraagd van het beheerscomité.

Zij stelt in dit verband :

"Tussen de Wet van 15.2.1993 en het Koninklijk Besluit van 28.2.1993 liggen dertien dagen.

De Minister had dus voldoende tijd om het Beheerscomité te vragen bij hoogdringendheid advies uit te brengen. Dit advies bij hoogdringendheid werd niet gevraagd terwijl alle tijd voorhanden was.

Bovendien had de Minister de voorzitter van het Beheerscomité moeten verwittigen van de hoogdringendheid.

Tot slot had het K.B. de juiste en exacte reden moeten vermelden die het onmogelijk heeft gemaakt om voorafgaand advies te vragen aan het Beheerscomité, zelfs binnen de verkorte termijn. De verwijzing naar de 'hoogdringendheid' is geen voldoende exacte reden".

2.3.1.2. De **verwerende partij** repliceert :

"Betreffende het betwiste K.B. werd inderdaad door de Minister geen voorafgaand advies gevraagd aan het Beheerscomité, en dit omwille van de hoogdringendheid, teneinde de gewijzigde wetsbepalingen met betrekking tot de werking van de nieuwe beheersorganen van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering onverwijld uit te voeren.

Deze hoogdringendheid werd aldus uitdrukkelijk gemotiveerd in de aanhef van het K.B. dd. 28 februari 1993.

(...)

De appreciatie van de hoogdringendheid zelf is een opportuniteitskwestie, die aan niemand anders dan aan de Minister toekomt.

(...)

Bovendien is in casu de hoogdringendheid overduidelijk, nu de Wet dd. 15 februari 1993 oplegt de wetsbepalingen onmiddellijk ten uitvoer te brengen.

Het K.B. tot uitvoering werd dan ook goedgekeurd op 28 februari 1993, zijnde slechts 13 d. na de Wet, en zulks na een hoogdringend advies van de R.v.St., dat inderdaad binnen de 3 dagen werd gegeven.

Verzoekster meent ten onrechte en in absurdo, dat deze termijn van 14 dagen ruim voldoende was om het hoogdringende advies van het Beheerscomité te vragen, dat immers dient gegeven te worden binnen 10 vrije dagen.

In de praktijk is het uiteraard absoluut onmogelijk om binnen een termijn van 14 d, waaronder 2 weekends, een uitvoerend K.B. op te stellen, dit te onderwerpen aan het advies van de Raad van State, het te onderwerpen aan het advies van het Beheerscomité, om dan, na de nodige wijzigingen te hebben aangebracht, het te doen ondertekenen door de Koning, die zich op dat ogenblik trouwens in zijn buitenverblijf te Motril, Spanje, bevond".

2.3.1.3. De **verzoekende partij** antwoordt hierop in haar memorie van wederantwoord :

"De Minister verantwoordt de afwezigheid van een hoogdringend advies door zich te beroepen op de praktische problemen, onder meer omwille van 2 weekends, dat een advies en opmerkingen van het Beheerscomité hadden kunnen teweegbrengen. Dergelijke eventuele praktische beslommeringen zijn geen rechtvaardiging. Trouwens, het argument van de Minister gaat niet op. De publikatie van het K.B. moest wachten op het advies van het Beheerscomité.

De Minister heeft niet het recht om te beslissen dat het advies van het Beheerscomité niet moet gevraagd worden, zelfs niet om reden van hoogdringendheid.

De wet van 23 april 1963 voorziet twee mogelijkheden :

- er is geen hoogdringendheid : advies binnen de maand;
- er is hoogdringendheid : advies binnen de 10 dagen.

Er is geen situatie van een hogere graad van hoogdringendheid die de afwezigheid van een advies rechtvaardigt.

Zelfs indien de afwezigheid van het advies gerechtvaardigd is, blijft er een schending van artikel 15 van de wet van 23 april 1963. Het inroepen van de hoogdringendheid in de aanhef van het K.B. is niet voldoende om de afwezigheid van het advies van het beheerscomité te verantwoorden.

De Minister heeft nagelaten de Voorzitter van het Beheerscomité op de hoogte te brengen van de door hem ingeroepen hoogdringendheid";

2.3.2. Bespreking

Overwegende dat om de hierna uiteengezette redenen het **middel ongegrond** is :

2.3.2.1. Artikel 15 van de wet van 25 april 1963 betreffende het beheer van instellingen van openbaar nut voor sociale zekerheid en sociale voorzorg bepaalt :

"Art. 15. Behoudens in spoedeisende gevallen onderwerpt de Minister van Tewerkstelling en Arbeid of de Minister van Sociale Voorzorg aan het advies, hetzij van de Nationale Arbeidsraad, hetzij van het beheerscomité, elk voorontwerp van wet of ontwerp van organiek besluit of verordening tot wijziging van de wetten of verordeningen, met de toepassing waarvan de instelling belast is of betreffende het personeelskader en de structuur van de instelling.

Het beheerscomité geeft binnen één maand zijn advies. Op verzoek van de Minister, kan deze termijn tot tien vrije dagen verminderd worden.

Indien de Minister de dringendheid inroept, brengt hij de voorzitter van het beheerscomité hiervan op de hoogte.

2.3.2.2. De aanhef van het bestreden besluit motiveert de niet-raadpleging van het beheerscomité als volgt :

"Overwegende dat de gewijzigde wetsbepalingen met betrekking tot de werking van de nieuwe beheersorganen van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering onverwijld dienen te worden uitgevoerd, dermate dat er reden is om ten aanzien van de door de wet van 25 april 1963 voorgeschreven adviesverplichting de hoogdringendheid in te roepen".

De ingeroepen wetsbepaling legt geen bijzondere motiveringsverplichting op.

2.3.2.3. De feitelijke en juridische argumentatie die de verwerende partij tegen het middel in stelling brengt is correct en rechtvaardigt afdoende de niet-raadpleging van het beheerscomité.

2.3.2.4. De mededeling door de minister aan de voorzitter van het beheerscomité van het inroepen van de hoogdringendheid, is een voorschrift dat enkel in het belang van het bestuur is voorgeschreven en als dusdanig niet substantieel.

De gebeurlijke miskennis ervan kan bijgevolg niet tot vernietiging leiden.

2.3.2.5. Uit het bovenstaande intern vormvoorschrift blijkt op zichzelf reeds dat het in de memorie van wederantwoord ingeroepen argument dat in alle omstandigheden een advies vereist is, desnoods binnen tien dagen, niet opgaat. Indien dit argument correct zou zijn, zou dit voorschrift immers elke zin ontberen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig februari tweeduizend en drie, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.